

Publicerad 2019-12-26 01:31 av mögel

*jag är inne i en olidlig period där jag är väldigt lycklig
jag är fast i en olidlig kunskap om att lycka är en rörelse
inte ett monument*

jag vet ju att det var han som hade fel på hjärnan

det var länge sedan jag slutade fråga varför jag inte dög för honom

dagarna går i jämna vågor och han finns inte mer
han är en dålig saga jag hört och glömt
tiden centrifugeras kring allt det som hände
efter
då ett liv med självbestämmanderätt
tog sats och språng
över den nykrattade
oändliga
sandgropen som skulle bli
alla dessa länkar av datum
efter honom

och tiden går
som den gör
det går i månader
jag rör mig med den
reser runt kontinenten
utan honom
jag skaffar nya vänner
som aldrig träffat honom
det blir en historia att berätta uttryckslöst för främlingar vid lägereldar
inte en projektorsvisning
som fastnat i samma skrämde bild
- hans ansikte innan jag drämde min näve i det

jag har aldrig förlåtit mig själv för att jag var rädd när jag slog honom
jag var rädd att jag skulle bryta hans näsa
hans pappa kom och hämtade honom med bilen
näsan intakt
ögonen någon annans

det går månader
jag blir kär igen
utan honom
månaderna löds ihop
bildar kedjor av tid
ett smycke av år
när jag har två
sätter jag dem i öronen
dricker vettighet ur mig
med nyvunna främlingar på ett hostel i belgrad
och för att tiden älskar
ironi
börjar nästa kapitel
precis just där
sista sidan i epilogen jag varit i sedan
honom
sammanfaller med
första sidan i fabeln vi berättar tills ingen av våra kompisar lyssnar längre

redan då var det länge sedan, så länge sedan
sedan jag slutade fråga varför jag inte dög för honom
nu har jag en ny pojkvän
han är en kendorocka
ett perfekt exemplar av manlighet
en smocka i fejsen på alla jag dejtade förut
och sexten är underbart
han kanske sviker mig precis som jonathan
gjorde
men det är inte för att jag inte duger för honom
jag vet att det var han
det var fel på
han som hade fel
i nervsystemet,
ett hål där empati skulle suttit
det fanns inget jag kunde göra
det var inte jag som inte dög men

tiden stannar till slut
vissa nätter står jag framför spegeln
tar bort sminket och ser mig naken igen

tiden rör sig annorlunda på nätterna
smyger som rök inte springer som friktion
tänker på att
han slutade älska mig och att allt var därför
tänker på
hur jag ska få ken att säga till mig
att han slutat älska mig
istället för att vänta på att bli upptäckt med det

och tiden fortsätter gå

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren mögel med Poeter.se id #43494 innehar upphovsrätten